

42.
Q. B. P.

THESIUM

POLITICARUM
DECADEM,

Consensu amplissima Facult. Philosoph.
Aboënsis,

Sub PRÆSIDIO
V. CL.

Dn. ALGOTHI A.
SCARIN,

Histor. & Philos. Civ. Prof. Ord.
Pro GRADU,

disquisitioni publicæ subjeciet,
JOHANNES ÆIMELÆUS
Ostrobotn.

ad d. 14. Julii, 1741. horis pomerid.

A B O Æ,
Exc. Joh. Kiæmpe, R. Ac. Typ.

Thes. 1.

Hominis *naturam*, qualis hodie est, quisquis curatius rimari voluerit, facile videbit eandem adeo non rapi in societatem *civilem*, ut averletur illa vitæ munia potius, quæ conditionem vitæ civilis absolvent & congenitam naturalis status independentiam libertatemque restringunt.

Thes. 2.

Rapinas, insidias, oppressiones, & cetera mala, quibus *civilis* identidem, inprimis vero rerum publicarum status *naturalis* hodie quoque est expositus: itemque foedera belli atque pacis, quæ

mutuæ securitatis constituendæ & conservandæ causa, ab aliis adversus alias civitates iniri solent. quis, quis cogitaverit, nã ille *vim* atque *metum* causam institutæ rei civilis, proximam & originalem fuisse deprehendet.

Thes. 3.

Cetera inter mala maxima, quæ pristinum vitæ genus tanto pere affligerunt, & homines, quotquot naturæ convenienter vivere vellent, coëgerunt ad subjiendum semet alienæ dominationi, *piraticam*, nullis non gentibus frequentatam & pro gloriosa atque honesta habitam, vel præcipuo loco collocandam esse existimaverimus.

Thes. 4.

IN caractere divinitatis impresso quocunque, etiamsi statuerimus potestatis suæ vim atque splendorem repositum habere regni

gni majestatem, postquam intuitu præviſæ hominum multiplicationis, DEUS per dictamen rationis præcepit civitates, summiq; in iisdem imperii constitutionem: a pactis tamen hanc societatem, ceterorum ejuscemodi entium moralium more, proxime & immediate originem suam repetere, nulli dubitamus.

Theſ. 5.

Icet DEUS homini in hominem *imperium* concessit, non tamen uni populo, aut uni personæ, *universale* aliquod tributum esse, pro certo habendum est. quin, a latrocinio publico non multum distare existimamus veteris & recentioris ævi ambitum illum, quo, ejusmodi dominationis terra mariqve constituendæ causſa, hostium loco habentur omnes, qui alienæ insolentiæ suum non illico consensum, subje-

ctio.

tionemque adscripserint.

Theſ. 6.

QUemadmodum *reſtrictum* imperium *Monarchicū* perinde DEUM auctorem, antecederet habet, atque *abſolutum*: ita de poſteriore illud vel præcipue tenendum, quod ita dicatur, non in ordine ad *juſtitiam naturalem*, nedum *civilem*, quaſi nulla ex utriusque juris illius tabulis obligatio in imperantē redundet: ſed in ordine ad *ſtatum* imperii, quod in illo gerendo, procerum aut ordinum placita ſeqvendi nulla eidem, ex pacto, impoſita ſit neceſſitas. Qui diverſa ſentiunt, tyrannidis & ſuperbæ dominationis, maximo generis humani malo, auctores ſunt atque magiſtri.

Theſ. 7.

QUod ab ultimis retro temporibus in regno Sverthiæ obtinuit majeſtatis & libertatis tempe-

peramentum, si secula illa saltem
dempteris, quibus sancta orbity-
rannis incumberet, idem, jure
regni semper salvo, etiamnum
durat. Ita ut quæ ævo gloriosis-
simæ memoriæ Regis CAROLI
XI. laxior regiminis forma ali-
quam multis inualuisse videtur,
viribus nonnihil, juribus autem
parum aut nil incrementi adje-
cisse censenda sit.

Thes. 8.

Sicut ex pacto obedientiam, et-
jam, quæ ex conscientia est
lege, *imperanti* cives debent ad
conseruationem: ita si tabulas so-
cietatis atque scederum palam ille
infringere sustineat, ex eadem
justissima lege, quæ innocentia
& fidei magis, quam perfidia at-
que iniustitiæ favet, ab obliga-
tione subjectionis, stricto jure,
soluti ordines sunt censendi.

Thes. 9.

Ihes 9.

Sunt tamen nullo modo audiendi monarchomachi, illud manifestâ cum pernacie & dissolutione civitatis agentes unice, ut sibi ipsis aliisque persvadeant abusus quoscunque summarum potestatum ordinaria pœnâ, quin & depositione & occisione imperantium, e medio removendos esse.

Ihes 10.

Pro ut non omnis ad alterutram Aristotelicæ regularitatis speciem efformata respublica est *sine* vitio; ita, quæ in republica irregulari identidem usu venire solet separatio, & communicata cum aliis atq; aliis statib⁹ dispensatio summarum imperii partium, si utilitatem publicam pro fine habeat, per se nihil majestati, quæ reipublicæ inest, derogare censenda est.